

Kursus i et fremmed Sprog, ere jo i Reglen saadanne, som isorveien kunne Noget af dette Sprog, hvilken Kundskab de trænge til at faae yderligere udviklet og fornyet, netop fordi de ikke have faaet Undervisning deri paa Seminariet. Det kan ikke skjules, at der mere og mere søles Trang til, at Seminaristerne skulle kunne fremmede Sprog, og især for de Seminarister, som skulle være Lærere i Kjøbstæderne, er dette næsten en Nødvendighed. Ogsaa for de Seminarister, som virke i saadanne Egne paa Landet, hvor der er større Samlingssteder, er det nødvendigt at kunne fremmede Sprog, thi om de end ikke just skulle give Undervisning deri Skolerne, maa de dog være istand til at give Undervisning deri til Flere, som kunde ønske det, og som ellers kunde have Vanskelighed ved at faae det. Naar der derfor er Lærere, som søge om at faae Undervisning i et fremmed Sprog, bør dette vistnok ikke negtes dem, naar Forudsætningerne ere tilstede for, at de kunne modtage den, thi saavel for Kjøbstadskolerne som for Realskolerne vilde det blive en vel kostbar Historie, naar de skulde ansætte polytekniske eller andre Kandidater som Lærere; dertil slaa deres pekuniære Kræfter ikke til. Jeg vilde i det Hele taget finde det ønskeligt, om man maatte komme ind paa den Vej, at Seminaristerne toge den almindelige Forberedelsesexamen, inden de fik deres særlig pædagogiske Opdragelse, om jeg saa maa sige. (Tauber: Theologiske!) Ja, det ærede Medlem kan godt talde det en „theologisk“ Opdragelse, thi det er virkelig Noget af en theologisk Opdragelse, men en saadan kunne de jo heller ikke undvære. (Tauber: Jo!). Ja, det er nu det ærede Medlems Mening, men jeg mener, at saalænge som vi have en Folkekirk, have de godt af at blive gjorte bekjendte med Folkekirkens Tro og Lære. Om dette nu sker i et altsor stort Omfang, er en anden Sag. Altsaa, saalænge man ikke er naaet dertil, at Seminaristerne gaa den Vej, at de tage den almindelige Forberedelsesexamen for bagefter at hellige deres Opmærksomhed til deres særlige Faggjerning, saalænge kan man som et Surrogat derfor benytte Kursus, og derfor er det ogsaa, at der er saa stor Trang dertil.

Ordføreren (Holstein): Den høitærede Minister udtalte, at hans Forslag om Omposteringen af de til Examenskommissionerne nødvendige Udgifter var fremjat for at lette Forholdet til Thinget og for at aabne en bedre Udsigt til at komme bort fra Striden. Han saae nu, at vi mente, at det var bedre at blive staaende ved det Gamle, og det vilde

han ogsaa finde sig i; han havde kun gjort det i Fredens Interesse. Jeg skal dog bemærke, at et saadant lille Skridt, gjort i Fredens Interesse, vil neppe føre til Noget. Saalænge den høitærede Minister ikke gjør et større Skridt i samme Interesse, frygter jeg for, at det Hele vil være overskudigt. Men i de andre Udtalelser, der kom fra den høitærede Ministers Side, lød der sandelig ingen fredelig Røst til os. Tværtimod, da vi kom til det næste Punkt paa Finantsloven, Spørgsmaalet om Tilskud til Konservatoriet, erklærede den høitærede Minister sig endog med megen Varme paa en saadan Maade, at jeg ikke fik noget Indtryk af, at det særlig var Freden, der laa den høitærede Minister paa Sinde. Den høitærede Minister sagde, at skjøndt han maatte indrømme, at han i og for sig maaste nok kunde anvende disse Midler til Støtte for Konservatoriets Virksomhed — det var i og for sig ikke nogen absolut Umulighed — maatte vi dog have ham undskyldt. Han indlød sig ikke derpaa, førend hele Forholdet mellem Kommunitetet og Universitetet var ordnet paa den for retfærdig ansætte Maade, som han foreslog, og han havde derfor for at gjøre det muligt for os at hjælpe Konservatoriet med en ringere Sum og ikke binde de to Bevillinger sammen, forlangt delt Afstemning. Men jeg vil dog sige til den høitærede Minister, at vi faae at finde os i det, som saa maa ske, nemlig at undvære den høitærede Ministers Medvirkning til et i og for sig godt Formaaals Opnaaelse. Den høitærede Minister talte ganske vist, som om det vilde blive en evig Ulykke, der saa vilde komme til at hvile over Danmark i denne Henseende, men det vil jeg dog haabe ikke skal ske. Det er jo dog ikke aldeles givet, at det vil lykkes den høitærede Minister at forhindre en Forstaaelse paa dette Omraade ved den strenge Fastholden af sin Mening, som Ministeren vil blive staaende ved i denne Sag. Maaste Sagen dog vil kunne ordnes. Ikke desto mindre maa vi nu have Taalmodighed, og de, der havde Ønsket og havde Tro paa, at der var en Mulighed for at fremme, jeg vil ikke sige en Videnskabs, men en Kunsts Interesser, maa ogsaa have Taalmodighed og finde sig i denne Standsning. Jeg tror forresten, at, naar man er enig om Sagens Betydning og ligeledes er enig om, at man i og for sig godt kan tage af Kommunitetets Midler, saa vil det, at et saadant Formaaels Fremme som Musikens Dyrtelse her i Landet skal lide under, at Ministeren ikke ønsker at række Haand til Noget, som han ikke kan bestride er ganske fornuftigt og rigtigt, af Hensyn til den Politik, han følger ligeoverfor Universitetet, neppe gavne den høitærede Mi-